

“Οπου εὐρίσκεσαι ἐκεῖ μόνον
 Λάμπει ὁ ἥλιος, λάμπει ἡ γῆ,
 Δὲν ὑπάρχουσι δι’ ἐμὲ οἱ τόποι
 Ἐτούς ὁποίους δὲν εἶσαι σύ.

Γ.

Εἶδες ποτὲ σ’ αὐτὴν τὴν ὑπαρξίν μου
 Στιγμὴν ποῦ νὰ μὴν ἔχη στεναγμόν,
 Τὴν σκοτεινὴν ἐξέτασες ζώῃν μου
 Χωρὶς νὰ εὐρῆς τῆς λύπης τὸν παλμόν;

Καθὼς ὁ πέπλος ποῦ νεκροὺς σκεπάζει,
 Οὕτως ἐμὲ σκεπάζει θλιβερά
 Ἀπελπισία φαρμακερὰ καὶ κράζει
 Ἐπάνω μου ὄλα τοῦ ἄδου τὰ δεινὰ.

Τὸ πᾶν γελᾷ πλὴν δὲν γελᾷ δι’ ἐμένα,
 Καὶ ἡ κτίσις πλέον σ’ ἐμὲ δὲν ἀντηχεῖ
 Ἐχασα πάσης σωτηρίας λιμένα
 Μὴν με θέλγει ἐπιθυμία θερμὴ

Νὰ με πλακώσῃ γρήγορα τὸ χῶμα
 Τὸ ὁποῖον πλακώνει τοιοῦτον θησαυρόν,
 Καὶ νὰ ἐνωθῇ τὸ κρῖον νεκρόν μου σῶμα
 Μὲ τὸ ἰδικόν της σῶμα τὸ νεκρόν.

Δ.

Ἐμεινα φεῦ! ὅτῃν οἰκουμένην μόνος,
 Τώρα δι’ ἐμὲ δὲν εἶναι πλέον ἐλπίς.
 Ὡς σύντροφός μου αἰωνίως μοῦ μένει ὁ πόνος,
 Σ’ ἐμὲ χαρὰς καμμία δὲν πίπτει ἀκτίς.

Τὸ παρὸν σκοτεινὸν προβαίνει ἐμπρός μου,
 Τὸ μέλλον φρικαλέον μ’ ἐπαπειλεῖ,
 Ὅλα τὰ κάλλη ἐχάθησαν τοῦ κόσμου,
 Ὅπου καὶ ἂν στρέψω ἀπελπισία καὶ ἐκεῖ.

Ἡνοίχθη χάσμα σ’ ὄλον μου τὸν βίον,
 Χάσμα τὸ ὁποῖον καὶ πλέον δὲν θὰ κλεισθῇ.
 Στὰ βάραθρά του μαίνομαι ὡς θηρίον
 Ἔως ποῦ ἡ ζωὴ καὶ ἡ μνήμη μου σβουστῇ.

Ὡς θεραπείαν εὐρίσκω τὴν μεγάλην
 Πληγὴν, ὅπου μὲ καταπολεμεῖ,
 Καὶ ὅσον φρικτὴν καὶ ἂν ὑποφέρω πάλην,
 τὴν ἀγαπῶ, διότι μὲ τυραννεῖ.
 ‘Ο Φοῖνιξ περιεδ. σύγγραμ. ἐκ Κερκύρας.

Σ. Σ. Καταχωρίζομεν εὐχαρίστως τοὺς στίχους
 τούτους, διότι τὸ ὄνομα τοῦ ποιητοῦ συνδέεται
 στενῶς μὲ τὴν ἑλληνικὴν ἐπανάστασιν τὴν θυγα-
 τέρα τὴν ὁποῖαν δικαίως ὁ φιλόστοργος πατὴρ θρη-
 νεῖ, τὴν ἐθρήνησαν οὐ μόνον αἱ Ἴωνιοὶ νῆσοι, ἀλλὰ
 καὶ αὐταὶ αἱ Ἀθῆναι.

Π. Κ.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΤΩΝ ΑΝΘΕΩΝ.

— 3 —

Ἐλαφρὸς τὸν πόδα, φαιδρὸς τὴν καρδίαν, μὲ
 δαφνοστεφὲς μέτωπον καὶ κισσοστεμμένην λύραν,
 ἄδων ἐκ τῶν μουσοτρόφων τοῦ ἑλικωνοῦ ἀκρω-
 ρειῶν καταβαίνει ὁ δαιμόνιος.

Ἡσθάνθη τὸν ἔρωτα ὅστις εἰς τὸ λυκαυγὲς τοῦ
 βίου μαγεύει τὰς καρδίας δύο ἀγῶν καὶ νοημό-
 νων πλασμάτων; τὸν ἔρωτα ὅστις κατοπτρίζε-
 ται εἰς τοὺς ἀστέρας, ἐρευνᾷ τοὺς χρησμούς τῶν
 ἀνθέων, ὡς ἱερὸν φυλάττει ἐν ξηρὸν χαιρέφυλλον,
 ἢ γονυπετὴς ἐν μυρόροδον μόνον ζητεῖ ἵνα τὸ πάλ-
 λον τῆς ὠραιότητος κοσμίῃ στήθησιν. ἤκουσες περὶ
 τοῦ ἔρωτος, ὅστις φέρει τὴν ὑποταγὴν καὶ τὴν ἀ-
 φοσίωσιν μέχρι μαρτυρίου, τὴν δὲ πίστιν ἔως εἰς
 τὸν τάφον; τὸν ἔρωτα τοῦτον ψάλλει ὁ νέος
 Ὀρφεύς.

Ἄδει, καὶ θέλγῃ καὶ θέλγεταί! Ἡ γόησσα τῆς
 ἔρατος χεῖρ ἔκρουσέ ποτε ἔρασμιωτέρας νευράς;
 Καὶ εἰς τὰς ἀθανάτους ἡμέρας τῶν ὑπὲρ τῆς
 ἐθνικῆς ἀνεγέρσεως ἀγῶνων του, καὶ ἐν τῷ μέσῳ
 τῶν ὑπὲρ τῆς πατρώας εὐνομίας πολυμύχθων προσ-
 παθειῶν του, καὶ κατὰ τοὺς πολιτικούς κλύδωνας
 τοῦ περιφανοῦς βίου του, ὑπὸ ἐρώσεως μούσης ἢ ὑπὸ
 τυρανοκτόνου θεᾶς, ἀείποτε χειραγωγούμενος ὁ
 περιδοξὸς ἀοιδὸς ἔψαλλε τὰ ὁποῖα ἡ εὐγενὴς με-
 τριοφροσύνη του, εἰς τὴν σκόνιν τῆς βιβλιοθήκης
 ἄφηκε νὰ σήπονται ἔπη, καὶ ἄτινα, ταῖς προτρο-
 παῖς λογίων φίλων ὑπενδίδων, εἰς τὸν ἑλληνικὸν
 Παρνασσὸν ἤδη παρέχει.

Καὶ ἀλλοίμονον! θυγάτηρ κοσμημένη μὲ ὅσῃν
 ὁ Πλάστης διέχυσεν ἐπὶ τῆς γῆς καλλονὴν, ἀγνό-
 τητα, καὶ ἀγιότητα, ὅπως μᾶς δώσῃ νὰ ἐνοή-
 σωμεν, νὰ προαισθανθῶμεν καὶ νὰ ἐπιθυμῶμεν
 τὸν οὐρανὸν νεᾶνις ἀπὸ χάριτας, νηπιότητα καὶ
 ἔρωτα στεφανωμένην ἑναρκαμένους ἀγγελοῦς, τὸ
 ἀντικείμενον ἦτο τῶν αἰωνίων πόθων καὶ τῆς δια-
 καοῦς τοῦ ποιητοῦ πατρὸς φιλοστοργίας. Πλὴν, Θεέ
 μου! ἡ τοῦ Ὑμεναίου χρυσόστιλπνος αὐγὴ εἶχε
 μόλις ἀνοίξει πρὸς αὐτὴν τὰ γελόεντα βλέφαρά
 της, καὶ, ἡ ἀθῶα! ἀπὸ τὴν μαύρην τοῦ θανάτου
 πέτερυγα κατετραυματίσθη! Καὶ τὰ ἄνθη τοῦ γά-
 μου, ἄτινα χλοερὰ εἰσέτι ἔρωτοστεφὲς ἐκόσμου μὲ-
 τωπον, εἰς ἓνα τάφον κατεμύφραν!

Ὁ μυριόκλαυτος πατὴρ ὅτε τὸ νῆμα τοῦ ἀγ-
 γελικοῦ της βίου ἀπὸ αἰμοσταγῆ ἀρπυιανίδος κοπτό-
 μενον, τὰ πατρικά του σπλάγχνα κατεσπαράχθη-
 σαν! Τῶν ἡμερῶν του τὸ ἄστρον εἶδε κατχθῶν,
 ὅτε τῆς ψυχῆς του τὴν ψυχὴν ἀπόλεσεν!

Ἀπὸ θανατηφόρον τῆς καρδίας τραχυμαοίστηρλα-
 τούμενος, ἤρπασε τὴν λύραν, καὶ γλαυξ νυκτίλαλος,
 ἥτις δὲν εὐρίσκει ἐρείπια διὰ νὰ θρηνησῇ, ρίπτεται
 ἐπὶ τοῦ λουλουδοχύτου τάφου της. Ἰδέτε τον, στα-
 γόνᾳ πρὸς σταγόνᾳ ῥέει τὸ ἐκ τῶν σπλάγχθων

του εξερχόμενον αιματόχροον δάκρυ ! θρηνεῖ, καὶ συγκινεῖ καὶ συγκινεῖται καὶ λαχταριστὰ ἀποσπᾶ τὰ δάκρυα ὁ ἐμπνευσμένος αἰοῖδος !

Θρηνεῖ, πλὴν, ἀλλοίμονον ! αἱ γοεραὶ τῆς περιπαθοῦς στοργῆς του οἰμωγαὶ δὲν εὐρίσκουν ἤχώ εἰς τὰ στέρνα τοῦ ἀγγέλου, τὸν ὁποῖον μεταξὺ τοῦ κόσμου ὡς ἀντικείμενον τῆς λατρείας του ἐκλεξε, καὶ ὅστις ὁμοῖος ἀειθαλοῦς ἄνθους καὶ ἐπὶ τοῦ τάφου μόνον ἐξανθήσαντος, δὲν γοιτεύει πλέον, δὲν θέλγει.

Ἐκπληκτικὸν φαντασίας ὕψος, μεγαλειότης νοός, γλυκεῖα τοῦ ῥυθμοῦ ἁρμονία, χαρίεις καὶ ἀφελῆς γλῶσσα, ἰδοὺ οἱ χαρακτῆρες οἵτινες καθ' ὄλον των τὸ μεγαλεῖον τὰ Ἄνθ η κοσμοῦντες, παρέχουσι πρωτοφανῆ τινα ποιήσιν, ἧτις, καθαρὸρῥεῖθρος ῥυαξ οὐ τὸν ῥοῦν οὐδεὶς κωλύει λίθος, καὶ οὐδὲν πτηνοῦ ἢ πτέρυξ θολώνει τὰ ὕδατα, διαχέει εἰς τὴν ψυχὴν πᾶν ὅ,τι εὐγενές καὶ θεῖον.

Ἐνθους ἢ νεκρὰ μουσὰ μου ψάλλει

ΤΩ ΔΟΙΔΩ

T ὦν Ἀρθέωv.

Ποίας θεᾶς ὁ δάκτυλος
Τὴν λύραν σου ἐγγίξει ;
Μὴ τὰς χορδὰς ἐράσμιος
Ὁ Ἄγγελος τανύζει
Ποῦ δίδει τὴν ζωὴν ;

2.

Ἦδεῖα εἰς τὰ στέρνα μου
Γλυκαντηχεῖ ἢ φωνὴ σου,
Ζωογονεῖ ἢ εὐσμος
Ποιητικὴ πνοή σου
Τὴν ἄχαρον ψυχὴν.

3.

Εἰπέ με, ποῦ ὠκύπτερος
Ὁ ἔνδοξος φωστήρ σου,
Ἵτας πτέρυγας του αἰθέριου,
Ποῦ τάχα ὁ ἀστήρ σου
Σὲ φέρει, ποιητὰ ;

4.

Ὡς κύκνος γλυκοκέλαδος
Τὸν ἔρωτα ἐμπνέεις,
Ὡ ἀηδῶν θρηνόεσσα,
Ἵτα στήθη διαχέεις
Αἰσθήματα γλυκὰ.

5.

Καὶ θέλω εἰς τὴν λύραν σου
Τὴν λύραν μου νὰ ψαύσω,
Ἵτους σπαραξικαρδίους σου
Θρήνους κὶ ἐγὼ νὰ κλαύσω
Ἵτὸν τάφον τῆς πικρᾶ.

6.

Ἵτὸν τάφον ποῦ ἐρωτόβλαστοί
Κρῖνοι καὶ ῥόδα θάλλουν
Ἐκεῖ ποῦ πενθοστόλιστοι
Ἄγγελοι νυκτοψάλλουν
Τὸν ἄγγελον τῆς γῆς . . .

7.

Θέλω ! πλὴν ἢ ἀγέρωχος,
Ἦ τολμηρὰ σου μουσᾶ,
Ὡ γοή ! στὰ ἐπουράνια
Τὸν νοῦν μου ἀνυψοῦσα,
Σιγῆς ἐκπληκτικῆς

8.

Μοὶ ἐπιβάλλει φίμωτρον.
Καὶ, « ἄφισε ἢ μεγάλη,
(Θεὰ τις μυροδόστρυχος
Μὲ λέγει,) ὦ, ἄς ψάλλῃ
Ἦ μουσὰ τῆς ψυχῆς !

Ἐκ Κερκύρας. Μάρτιος 1853.

Σ. Ε. ΔΟΒΕΡΔΟΣ.

Η ΜΟΥΣΑ.

Ὡς τοῦ θανάτου ἄγγελος τῆς φύσεως τὰ στήθη
Ἐπάτησε τὸ φάντασμα τοῦ κρουροῦ χειμῶνος,
Καὶ πανταχοῦ θανάτιος ὠχρότης ἐπεχύθη,
Κ' ἐσίγησε τοῦ ἔαρος ὁ ἐρωτύλος τόνος.

Ὁ ποῦς αὐτοῦ δρακόντιος τὸ πᾶν καταβαρύνει,
Καὶ ὑπ' αὐτὸν ἢ θάλασσα λυγμοὺς ὀδύνης χύνει
Κ' ἢ γῆ ἀπαρηγόρητος τὰ τέκνα τῆς θρηνεῖ.
Ἄλλ' ἢ παρθένος ἀνοιξὶς ἠπάτησε τὰ νέφη,
Τοὺς σκυθρωποὺς ἀγγέλους τῆς, καὶ λάθρα ἦδη γέφει
Τὸν οὐρανὸν ἢ φίλη τῆς μορφῆ ἑρατεινῆ.

Τὴν εἶδε καὶ ἀπέσεισε τὰ σάβανα τὰ κρύα
Ἦ φύσις, λησμονήσασα τοῦ τάφου τὴν ὀδύνην,
Καὶ μειδιᾶ χαρίεσσα, ὡς πρῶην ἔμειδία,
Καὶ, χαρωπὸν περιβλήμα, φορεῖ τὴν εὐφροσύνην.

Ἄλλ' ὦ ! ... τὰ πάντα πένθημα τὸ θλιβερόν μου ὄμμα
Σκοπεῖ . . . τὴν γῆν . . . τὴν θάλασσαν . . . τῶν οὐ-
ρανῶν τὸ δῶμα . . .

Ἦ ὄψις μου ἀντανακλᾷ τὸ πᾶν ὀδυνηρόν ! . . .
Μήπως ἐγὼ τῆς φύσεως δὲν ἤμαί τέκνον φίλον,
Ἄλλ' ἔρημον καὶ ἄγνωστον κοπὲν τοῦ δένδρου φύλλον
Εἰς τὴν ὀργίλην θύελλαν ἐρρίψθη τῶν Μοιρῶν ; . .

Εἰς τῆς ζωῆς ἐδάδιζον τὴν ἔρημον καὶ εἶδα
Ἰπὸ τὸν πέκλον τῆς χαρᾶς, τῆς λύπης τὴν παγίδα.
Ἐστέναζον . . ἄλλ' ἤκουσα φωνὴν παραμυθοῦσαν,
Καὶ εἶδον καταβαίνουσαν παρήγορον τὴν Μοῦσαν.

Μ' ἐφάνη οὐρανόπεμπτος τοῦ παραδείσου κόρη,
Καὶ στέφανον δαφνόπλεκτον ἀμάραντον ἐφόρει.
Ἐνώπιόν μου ἤνοιξεν ὀδὸν εἰς τοὺς αἰθέρας,
Πρὸς κόσμον πρῶην ἄγνωστον πρὸς ἀθανάτους
σφαίρας,

Καὶ ἔππον μοὶ ἐδώρησε πτερόεντα καὶ εἶπε :
« Ἀπέρχου, ὅταν φέρονται κατόπιν σου αἱ λύπαι ».